

Dvije pretpostavke naše suvremene kulturne politike

• MILAN MIRIĆ:

Nije velika mudrost utvrditi, da kulturna politika ne smije biti politikanstvo, tje. smije biti bez temeljnih principa, ali je takođe stvarnu politiku zasnovati i njezinim osnovnim principima propustiti život da samade svoje virove, sitne pomake, zamrske i smirivanja. Nije veliko otkriće, ali je činjenica, da ono što imamo nije uvijek u kulturnu politiku.

Zivjeli smo poslike rata u dvije duhovne i kulturne klime. Sad se možda nalazimo pred mogućnošću da zasnujemo novu.

Prvu se izrazila u postuliranju kulturno-političke i umjetničke atmosfere principima tzv. socijalističkog realizma. Odhravanjem staljinskim društvenim i političkim konceptima nastao je u socijalističkom realizam u kulturno-političkim zahtjevima. Bezbojno rješenje problema, kad je u umjetnosti i kulturnoj politici riječ, pokazalo je da stvarnog prihvajanja (osim u vrlo riječkim iznimakama) socijalističkog realizma u našoj kulturnoj i umjetničkoj atmosferi zapravo i nije bilo. Polemika Vludmar-Zihel, kada smo već bili daleko od prijelomnih momenata, nije mogla imati draž aktualnog teoretskog razračunavanja, koje bi ponjelo, imalo većeg odjeka na različitim grupama, revijama, okupljalo ljudi da bi ih podijelilo. A u kulturni i umjetnosti već su živjeli prvi značajniji umjetnički rezultati koji su praktička negacija socijalističkog realizma.

Iako je program SKJ donijet 1958. godine i u njemu definiran odnos prema kulturi i umjetnosti riječima „oslobadanje prosvetnog, naučnog, umjetničkog i kulturnog života od administrativnog upravljanja organa vlasti, od etatističkih i pragmatističkih konцепcija kulturnog stvaralaštva“ taj je stav postula naše duhovne klime od utemeljivanja novih političkih demokratskih života u našoj zemlji. A treba li tražiti u kulturni i umjetnosti tu međašnju tačku, onda je to, držim, Kraljev ljudljanski referat. Proklamirana umjetnička sloboda učinila je dostupnom svaku umjetničku orijentaciju. Stav iznenut u Programu SKJ je prisutan još ranije, sam po sebi nije bio u kulturnu politiku, on je samo - omogućavajući zasnivanje kulturne politike.

U upravljanju kulutrom i umjetnošću ostao je dobroim dijelom nepromijenjen, okamenjen i nestvaralački birokratski duh, kojemu je sasvim lijepo odgovarala i rana situacija. U njoj se znalo sve unaprijed. Šta je dobro, napredno, šta malograđanski natražio, trulo, izraz dekadente burzauške svijesti, tada se smije i ne smije. Kulturna je politika imala vrlo jednostavne i jasne principe. Svatko je znao šta je umjetnost, a sta nije. Odbacivanje tih „jasnih“ principa zabilio je najviše okamenjeni mozak kulturno-političkog birokrata, u njemu je ostao potmuli otpor prema tom nerazumljivom, pa zato sumnjivom novom, ali je šutio iz političkog oportuniteta, a kako je rijetko tko pozvani teoretski želio braniti ili braniti stare pozicije, to se takav birokratski mozak nije imao čemu parazitski uteti. Da li inercijom ili čime drugim, ali on se na stvari što ih je gledao ispod oka polako počeo navikavati, prihvatio njihovu „nerazumljivost“, odnešek naslutio da mu one mogu naškoditi jer ga, kad nisu umjetnost, a toga je normalno najčešće, ne

misle dirati u njegovoj sklerotičnoj neprekrotnosti, i kulturno-politički se birokrata najprije s njima izmirio, pa im se počeo i klanjati.

Krenuo je dakle jedan period stvaralački neupredivo plodniji od ranjeg, pun individualnih traženja, ponekad sretnih i isto toliko čestih nesretnih grupiranja. Takvu priliku traže od ljudi koji stvaraju kulturnu politiku ili utječu na nju poznavanje, senzibilitet, a kulturno-politički birokrata toga nije imao kao što ga nema nijedno jalovo bice. Odnekud je samo njemu postalo jasno, da je, recimo, apstraktno slikarstvo jedino moderno slikarstvo, da je samo ono izraz duhovnog svijeta jugoslavenskog čovjeka, on je svojom kulturnom politikom, kad je već o likovnim umjetnicima riječ, to slikarstvo pretvorio u državnu umjetnost, jer znade da nijedna država dosad nije bila bez državnog slikarstva. Od oslikavanja zidova po krčmanima do snabdijevanja ustanova, službenih prostora, preko nagrada, izbora za službenu izložbu, krenula je na ponod apstraktne slike. I ona što je stvaralački izraz vremena i čovjeka u njemu, ali još češće ona što je kć jednak onom iz sovjetskih slikovnika visokih petic u dimum i razdraganim kolhoznika za kombojnjem.

Birokrata se u kulturni poslige zbumnjeni snasao i sada sasvim iskreno vjeruje u ono što radi. Shvatio je sve zakutaste mudrosti i u sebi je čak zadovoljan jer on je sve oko sebe zapravo delje preko vode preveo. Postao od grlatog zagovornika i dirigenta nazoci socijalističkog i nazovičnog realizma zagovornikom i dirigentom nazovične slike i nazovi umjetnosti. Ni vidi u čemu je medu njima bila bit spora jer njemu je dobra i jedna i druga, samo ako ga na dira, a ni jedna ni druga nije ga dirala. Jednoj i drugoj, upravo je birokrata i odgovarao kako arbitar. U obavještajne kulme živjeli su kulturno-politički birokrati i nazovi umjetnik u preciznom sporazumu.

I sada, poslije Titovih govora, nastala je u glavi kulturno-političkog birokrata nova zbrka, ovaj put, vjerujemo, ona fatalna koja polako treba da ga sasvim za koji nikad i nije pokazao dovoljno ni ljubavi ni smjelosti. Ali stvari nisu baš sasvim bezazlene. On pokazuje smjelost samo onda kad ga očaj natjera na to, kad mu se o koži radi. On misli da je ponovno tako procijenio situaciju, shvatio je opet da je dosad radio, privržet se uz novi kć, i ovaj put po slobodnom izboru, vjerovatno za sitno realistički koji nije daleko od socijalističkog realizma, razlika je zapravo samo terminološke naravi. Odmah će naći nove favorite i pokušati živjeti. A njegovi sadašnji prijatelji, čija je platna odmah poslijе Titovih riječi poskiđao i gurnuo u podrumne ili poskarivo iza omaru, pomješana i s pokojim vrednjim dijelom, što je slučajno zalutalo u njegove odaje; a njegovi, dakklosašnji prijatelji napušteni imaju svoju pančićnu formulu također: miješanje države u umjetnost, vratjevanje na socijalistički realizam, rezultat boljih odnosa s Rusima i dalje u tom stilu. Sve samo zato da bi našli kompenzaciju za svoju stvaralačku impotentiju, simuliranje umjetničkih traženja, razriješili svoj problem izvan sebe samih.

raju nasumce, često prema trenutno raspoloživim izvođačima. Veliki broj neorganizovanih organizatora samo zburuju teži i publiku; mi svi znamo da loše ili preteško odabran muzički program može novu publiku definitivno odbiti od muzike.

S druge strane sistem muzičkog školstva u opšteobrazovnim školama na neki je način muzičku antropagradu. Muzika se kroz nastavne planove tretira istorijski, pretežno svoparvano, bez ili uz minimalne muzičke ilustracije. Ne znam da li se iko može složiti sa time da prvi počeci muzičke umetnosti, ili nešto kasnije – srednjevjekovne kompozicije, ili čak prva velika imena muzičke istorije kao Johan Sebastian Bach, mogu među mladim ljudima od 14 ili 15 godina pobuditi veliki interes za muziku? U većini škola isti je slučaj i sa nastavnim programom književnosti. U godinama kad su mladi ljudi u proučjivati za lepe i raznovrsne doživljaje, mislimo da je jedini put da se za muziku zainteresuju, onaj put koji u nizu ima izaziva lepe impresije. U početku kroz popularnije, pristupačnije, a zatim kroz sve koncentrisanje programe trebalo bi te doživljaje buditi, nalažiti ih i razvijati ih među omladinom. A kad ih putem njihovog doživljaja, dakle vlastitog iskustva za interesujemo za lepo, estetsko, iako ćemo im dodati i sve potrebne istorijske podatke, koji će doživljaje dopuniti poznavanje fakata. Upravo na ovom principu gradi se novi rad Muzičke omladine, i opravdanje tomu radu nalazi u odgajanju ljudi umetnosti, ljuditelja u prvom planu, a zatim i dobro informisanih, angazovanih studišala, koji će u naše koncertne dvorane i u pozorišta i druge kulturne institu-

I što je najgoro, kulturno-politički birokrata, ne otplavi li ga nova atmosfera, stvarat će situaciju koja će biti povoljno tlo za upravo takve pančićne formule.

Iznad svega toga stoji umjetnik sa svojim djelom. Onaj figurativac u poplavni apstraktističkom kću tvrdoglavio uvjeren u opravданost svoje vizije, kao što će i istinski stvaralač apstraktne djele ostati iznad mogućeg bujanja sitno realističkog kća preživiti u kulturno-politički birokrata. Iznad svega i naoko malo po strani, jer njegovo sredstvo komuniciranja sa svijetom nastaje u tisini ateljea, radnih soba i usamljenih šetnji. Zbog toga on ostaje i stalna meta kako kulturno-političkih birokrata tako i jalovih bukača bilo je poznato umjetničke zastave.

Ostavimo ova otuznu sliku, iznova uzbijljivo problem.

Zasnivanje jedne, našem društву adekvatne, kulturne politike javlja se kao problem upravljanja kulutrom. Sve ono jalo-vito i strano, o čemu se u posljednje vrijeme govorio, najčešće je rezultat neprevladanih birokratskih naslaga, neprevladanih, u našoj svijesti. Bojazan od povratnika na nekakve starije zahtjeve kratkovidne je i stvarno nepronicanje u osnove našega društva. Cak kada bi netko i htio, nemoguće je vratiti. Društvo koje je ustanovljen dokumentom utemeljivo neposredne demokratske odnose medu ljudima, raskrilo mogućnosti za rast takvih odnosa ne može u isto vrijeme u duhovnim odnosima medu ljudima kameniti forme saobraćanja. Problem je samo u čovjeku i njegovoj svijesti.

Pišući o filozofskim aspektima novog Ustava („Razlog“ 2/63) Danilo Pejović utvrđuje da je dosadašnja razdoblje, prije donošenja novog Ustava, kada je riječ o upravljanju kulutrom, bilo označeno neputinom samoupravljanjem:

„Ovdje nemamo samoupravljanje, nego društveno upravljanje. Sto znači to društveno upravljanje, koji su ljudi, kada smo već kod svećušlja i kazališta, u kazališnim i fakultetskim savijemima? U takvih organa društvenog upravljanja izabranim su predstavnici partitetno, jedan dio od strane kolektiva, a ostali su imenovani od različitih društvenih i kulturnih organizacija i predstavnika vlasti, dokle različiti društvenih organizacija i ustanova izvan kolektiva.“

Tu se krila mogućnost izokretanja smisla društvenog karaktera u upravljanju kulutrom, jer neprevladani birokratski duh, svijest o ulazu društvenog strazara nad umjetničkim kolektivom, nedovoljno poznavanje problema o kojima se radi, nezainteresiranost i prezasićenost različitim funkcijama određenog broja ljudi, pokazalo je kako mnogi organi društvenog upravljanja u kulturnim i umjetničkim ostvarujući našu našu prave načine do ostvare državne zahtjevine primjerenu kulturno-političku, ukratko nisu, dnevnom fazrom rečeno, naši sadržaji rada.

Pejović dalje upozorava na ustanovnu odredbu: „Imajući u vidu sve ono, što sam rekao o pojmu proizvodnog rada, koji se kod nas promjenio, predviđa se u budućem Ustavu samo jedan termin za upravljanje. To je „samoupravljanje“. Za sve „radne organizacije“ predviđa se, da će imati jednak status“.

cije dolaziti sa voljom i razumevanjem. Iz ovog aspekta mislimo da bi za dobar razvoj naše kulturne politike na planu muzike bilo najpotrebitije uticati na sinhronizaciju medu organizatorima muzičkog života, možda i na stručnu selekciju samih organizatora, i na izvesnu reformu muzičkog školstva. Muzička omladina uvek nastoji da neki način svoju delatnost sinhronizuje sa nastavnim programima škola (kad god je to moguće), i da na neki način svojim živim programima ilustruje nastavni plan. Takva svestranija i konstantna saradnja sa školama više je nego potrebna.

Pošto međutim ogromna razlika između muzičkog života i njegove, nazivomo je kulturne politike u velikim centrima, nam-suprot onome što se desava izvan tih centara, na ostalom terenu. U malim gradovima, mestima i selima pre bismo mogli govoriti o nepostojanju svega toga. A nije nemoguće ni specijalno teško učiniti nešto da se ta situacija promeni.

Kad je reč o unutrašnjosti treba se po-

noviti školstva i muzike u tom školstvu. Mislimo da bi zbog toga trebalo obaviti naročitu pažnju obrazovanju mladih učiteljskih kadrova. Učiteljske škole bi morale biti naša najbitnija brigra. Već kod mladih učitelja treba razvijati smisao za umetnost i sugerirati im da kod svojih budućih pitonaca taj smisao razvijaju na noviji, savremeniji način, i to na bazi razvijanja doživljaja i eventualno na bazi amimiranja dece i omladine za vlastito mužičiranje.

Druga tema moga izlaganja glasila bi:

Socijalističke pretpostavke za razvoj kulturne politike u muzici — uloga tradicije i ambijenta.

i zaključuje:

„Cini se da će to biti daleko manje moguće (da se produži jalost i formalističko obilježje društvenih organa upravljanja u kulutru i umjetnosti — primjedba moja) ako se ostvari zamisao novog Ustava o jedinstvenom sistemu samoupravljanja svim radnim organizacijama, bez obzira da li one djeluju na području materijalne ili duhovne proizvodnje“.

Kao što ljudi u materijalnoj proizvodnji upravljaju svojim stvarima, tako i stvarci duhovnih vrednoti moraju biti u položaju da neposrednije odgovornosti za svoj posao, odgovorni za puteve i načine kako rezultati rada doći do čovjeka i predstavnika njegovih. Upravni organi sastavljeni od glumaca, režisera, scenarista, kritičara (nije moje da dalje izmisljam) ne bi nikada odobrili snimanje „šekspirije“, tako da bi skup ljudi predviđao čak i finansijski krah čitavog podviga, kakav je film i doživio, a upravo je to bio posljednji argument uprave poduzeća kojim je progurala snimanje filma, na savjetu organa društvenog upravljanja, kojem je jedan od osnovnih zadataka bio da bude odgovoran koliko prema interesima kolektiva, koliko prema umjetnosti. Od takvih primjera nesnažnosti uprave u kulturnu politiku moglo bi se naslagati šareni kolaz neuspjeha, a silika jednostranosti i sivila kulturne politike bi bila mnogo upčetljivija. Om na stvaru diskusija o Titovim govorima na ovom.

Ko je taj koji treba da bude stvaralač u isto vrijeme realizator kulturne politike? Odgovor je čini se nedvosmislen: umjetnik i kulturni radnik. Samo tako ona može biti čvrsto fundirana i u isto vrijeme elastična prema novim traženjima i novim rezultatima. Strah od toga da će umjetnik i kulturni radnik biti tolerantan, familijarni prema djelima istonišnjaka i prijatelji neodgovoran u odnosu na vrijeme i čovjeku ravan je strahu što su ga mnogi izazvali prema radnikom samoupravljanju. Radnik je pokazao da je dorastao zadatku, ne razbacuje novac same na počevanje svojih linijskih primanja, odgovoran je i prema svom kolektivu i prema društvu. Žašto to ne bi bio i umjetnik. Postoji li romantičnog odvajanja on je u našem društvu normalna reakcija na birokratsku prepreku između društva i umjetnika. Ono je i odvodilo slabije stvaralačke prirode do modnog kaprica po svaku cijenu. Umjetnik stvaralač kulturne politike postaje samim tim i odgovorni prema svome djelu i prema čovjeku kojem djelo namjenjuje. Njegova stvarna odvojenost od tog čovjeka čini bez njegove velike krvicive i djelo odvojenjem od čovjeka kojemu je prvenstveno usmjeren. Pražna je iluzija vrlo riješit i najčešće nemogni da stvaraju za buduće i općeldjuso. Naprotiv, kroz ovovremensko i ovovljudsko moguće je projicirati do trajnih vrijednosti. Svaki pravi umjetnik i kulturni radnik tog je svjestan. Postajući istinski stvaralač kulturne politike, on će se u isto vrijeme angažirati i za djelo i za čovjeka koji to djelo treba da prihvati.

Osnovna, dakle, pretpostavka naše suvremene kulturne politike treba da bude umjetnik, njezin stvaralač.

Druga je čvrsto povezana s prvom i mogla bi se najkraće odrediti težnjom za kvalitetom umjetničkih rezultata. Nikakva pravila o masovnoj kulturi ne može dovesti u pitanje vrijednost umjetničkoga. Masovna kultura može biti i masovna i kultura samog ako je određena i umjetničkim kvalitetom.

Pogrešno je tvrditi da je za razvoj kulturne politike, a po muzičke, osnovni uslov socijalni sastav, tradicija i slično. Tradicija je mač s dve oštice. U našem radu su omaliđeni i decom osvedočili smo se da najbolji rezultati muzičke kulture postižu upravo tamo gde publika nije opterećena tradicijom, jer tradicija, osim svojih pozitivnih elemenata, koji su neosporni, donosi i sa sobom snobizam, prezasićenost i često bolji neprirođeni, hendiķirani, transzistori, bliznica svih mogućih kulturnih dobara (pozorišta, muziča, izložbi, galerija itd.) koje se stvarni ni ne poznavaju, sputava njih u želu, da povrh svega togu sami neštvo traže i upoznaju. Omladina iz perifernih opština, a ne centralne, gde su nastanjene deca koja su nasledila „muzičku tradiciju“. Radio aparati, televizi, tranzistori, bliznica svih mogućih kulturnih dobara (pozorišta, muziča, izložbi, galerija itd.) koje se stvarni ni ne poznavaju, sputava njih u želu, da povrh svega togu sami neštvo traže i upoznaju. Omladina iz perifernih opština, a ne centralne, gde su nastanjene deca koja su nasledila „muzičku tradiciju“. Radio aparati, televizi, tranzistori, bliznica svih mogućih kulturnih dobara (pozorišta, muziča, izložbi, galerija itd.) koje se stvarni ni ne poznavaju, sputava njih u želu, da povrh svega togu sami neštvo traže i upoznaju. Omladina iz perifernih opština, a ne centralne, gde su nastanjene deca koja su nasledila „muzičku tradiciju“. Radio aparati, televizi, tranzistori, bliznica svih mogućih kulturnih dobara (pozorišta, muziča, izložbi, galerija itd.) koje se stvarni ni ne poznavaju, sputava njih u želu, da povrh svega togu sami neštvo traže i upoznaju. Omladina iz perifernih opština, a ne centralne, gde su nastanjene deca koja su nasledila „muzičku tradiciju“. Radio aparati, televizi, tranzistori, bliznica svih mogućih kulturnih dobara (pozorišta, muziča, izložbi, galerija itd.) koje se stvarni ni ne poznavaju, sputava njih u želu, da povrh svega togu sami neštvo traže i upoznaju. Omladina iz perifernih opština, a ne centralne, gde su nastanjene deca koja su nasledila „muzičku tradiciju“. Radio aparati, televizi, tranzistori, bliznica svih mogućih kulturnih dobara (pozorišta, muziča, izložbi, galerija itd.) koje se stvarni ni ne poznavaju, sputava njih u želu, da povrh svega togu sami neštvo traže i upoznaju. Omladina iz perifernih opština, a ne centralne, gde su nastanjene deca koja su nasledila „muzičku tradiciju“. Radio aparati, televizi, tranzistori, bliznica svih mogućih kulturnih dobara (pozorišta, muziča, izložbi, galerija itd.) koje se stvarni ni ne poznavaju, sputava njih u želu, da povrh svega togu sami neštvo traže i upoznaju. Omladina iz perifernih opština, a ne centralne, gde su nastanjene deca koja su nasledila „muzičku tradiciju“. Radio aparati, televizi, tranzistori, bliznica svih mogućih kulturnih dobara (pozorišta, muziča, izložbi, galerija itd.) koje se stvarni ni ne poznavaju, sputava njih u želu, da povrh svega togu sami neštvo traže i upoznaju. Omladina iz perifernih opština, a ne centralne, gde su nastanjene deca koja su nasledila „muzičku tradiciju“. Radio aparati, televizi, tranzistori, bliznica svih mogućih kulturnih dobara (pozorišta, muziča, izložbi, galerija itd.) koje se stvarni ni ne poznavaju, sputava njih u želu, da povrh svega togu sami neštvo traže i upoznaju. Omladina iz perifernih opština, a ne centralne, gde su nastanjene deca koja su nasledila „muzičku tradiciju“. Radio aparati, televizi, tranzistori, bliznica svih mogućih kulturnih dobara (pozorišta, muziča, izložbi, galerija itd.) koje se stvarni ni ne poznavaju, sputava njih u želu, da povrh svega togu sami neštvo traže i upoznaju. Omladina iz perifernih opština, a ne centralne, gde su nastanjene deca koja su nasledila „muzičku tradiciju“. Radio aparati, televizi, tranzistori, bliznica svih mogućih kulturnih dobara (pozorišta, muziča, izložbi, galerija itd.) koje se stvarni ni ne poznavaju, sputava njih u želu, da povrh svega togu sami neštvo traže i upoznaju. Omladina iz perifernih opština, a ne centralne, gde su nastanjene deca koja su nasledila „muzičku tradiciju“. Radio aparati, televizi, tranzistori, bliznica svih mogućih kulturnih dobara (pozorišta, muziča, izložbi, galerija itd.) koje se stvarni ni ne poznavaju, sputava njih u želu, da povrh svega togu sami neštvo traže i upoznaju. Omladina iz perifernih opština, a ne centralne, gde su nastanjene deca koja su nasledila „muzičku tradiciju“. Radio aparati, televizi, tranzistori, bliznica svih mogućih kulturnih dobara (pozorišta, muziča, izložbi, galerija itd.) koje se stvarni ni ne poznavaju, sputava njih u želu, da povrh svega togu sami neštvo traže i upoznaju. Omladina iz perifernih opština, a ne centralne, gde su nastanjene deca koja su nasledila „muzičku tradiciju“. Radio aparati, televizi, tranzistori, bliznica svih mogućih kulturnih dobara (pozorišta, muziča, izložbi, galerija itd.) koje se stvarni ni ne poznavaju, sputava njih u želu, da povrh svega togu sami neštvo traže i upoznaju. Omladina iz perifernih opština, a ne centralne, gde su nastanjene deca koja su nasledila „muzičku tradiciju“. Radio aparati, televizi, tranzistori, bliznica svih mogućih kulturnih dobara (pozorišta, muziča, izložbi, galerija itd.) koje se stvarni ni ne poznavaju, sputava njih u želu, da povrh svega togu sami neštvo traže i upoznaju. Omladina iz perifernih opština, a ne centralne, gde su nastanjene deca koja su nasledila „muzičku tradiciju“. Radio aparati, televizi, tranzistori, bliznica svih mogućih kulturnih dobara (pozorišta, muziča, izložbi, galerija itd.) koje se stvarni ni ne poznavaju, sputava njih u želu, da povrh svega togu sami neštvo traže i upoznaju. Omladina iz perifernih opština, a ne centralne, gde su nastanjene deca koja su nasledila „muzičku tradiciju“. Radio aparati, televizi, tranzistori, bliznica svih mogućih kulturnih dobara (pozorišta, muziča, izložbi, galerija itd.) koje se stvarni ni ne poznavaju, sputava njih u želu, da povrh svega togu sami neštvo traže i upoznaju. Omladina iz perifernih opština, a ne centralne, gde su nastanjene deca koja su nasledila „muzičku tradiciju“. Radio aparati, televizi, tranzistori, bliznica svih mogućih kulturnih dobara (pozorišta, muziča, izložbi, galerija itd.) koje se stvarni ni ne poznavaju, sputava njih u želu, da povrh svega togu sami neštvo traže i upoznaju. Omladina iz perifernih opština, a ne centralne, gde su nastanjene deca koja su nasledila „muzičku tradiciju“. Radio aparati, televizi, tranzistori, bliznica svih mogućih kulturnih dobara (pozorišta, muziča, izložbi, galerija itd.) koje se stvarni ni ne poznavaju, sputava njih u želu, da povrh svega togu sami neštvo traže i upoznaju. Omladina iz perifernih opština, a ne centralne, gde su nastanjene deca koja su nasledila „muzičku tradiciju“. Radio aparati, televizi, tranzistori, bliznica svih mogućih kulturnih dobara (pozorišta, muziča, izložbi, galerija itd.) koje se stvarni ni ne poznavaju, sputava njih u želu, da povrh svega togu sami neštvo traže i upoznaju. Omladina iz perifernih opština, a ne centralne, gde su nastanjene deca koja su nasledila „muzičku tradiciju“. Radio aparati, televizi, tranzistori, bliznica svih mogućih kulturnih dobara (pozorišta, muziča, izložbi, galerija itd.) koje se stvarni ni ne poznavaju, sputava njih u želu, da povrh svega togu sami neštvo traže i upoznaju. Omladina iz perifernih opština, a ne centralne, gde su nastanjene deca koja su nasledila „muzičku tradiciju“. Radio aparati, televizi, tranzistori, bliznica svih mogućih kulturnih dobara (pozorišta, muziča, izložbi, galerija itd.) koje se stvarni ni ne poznavaju, sputava njih u želu, da povrh svega togu sami neštvo traže i upoznaju. Omladina iz perifernih opština, a ne centralne, gde su nastanjene deca koja su nasledila „muzičku tradiciju“. Radio aparati, televizi, tranzistori, bliznica svih mogućih kulturnih dobara (pozorišta, muziča, izložbi, galerija itd.) koje se stvarni ni ne poznavaju, sputava njih u želu, da povrh svega togu sami neštvo traže i upoznaju. Omladina iz perifernih opština, a ne centralne, gde su nastanjene deca koja su nasledila „muzičku tradiciju“. Radio aparati, televizi, tranzistori, bliznica svih mogućih kulturnih dobara (pozorišta, muziča, izložbi, galerija itd.) koje se stvarni ni ne poznavaju, sputava njih u želu, da povrh svega togu sami neštvo traže i upoznaju. Omladina iz perifernih opština, a ne centralne, gde su nastanjene deca koja su nasledila „muzičku tradiciju“. Radio aparati, televizi, tranzistori, bliznica svih mogućih kulturnih dobara (pozorišta, muziča, izložbi, galerija itd.) koje se stvarni ni ne poznavaju, sputava njih u želu, da povrh svega togu sami neštvo traže i upoznaju. Omladina iz perifernih opština, a ne centralne, gde su nastanjene deca koja su nasledila „muzičku tradiciju“. Radio aparati, televizi, tranzistori, bliznica svih mogućih kulturnih dobara (pozorišta, muziča, izložbi, galerija itd.) koje se stvarni ni ne poznavaju, sputava njih u želu, da povrh svega togu sami neštvo traže i upoznaju. Omladina iz perifernih opština, a ne centralne, gde su nastanjene deca koja su nasledila „muzičku tradiciju“. Radio aparati, televizi, tranzistori, bliznica svih mogućih kulturnih dobara (pozorišta, muziča, izložbi, galerija itd.) koje se stvarni ni ne poznavaju, sputava njih u želu, da povrh svega togu sami neštvo traže i upoznaju. Omladina iz perifernih opština, a ne centralne, gde su nastanjene deca koja su nasledila „muzičku tradiciju“. Radio aparati, televizi, tranzistori, bliznica svih mogućih kulturnih dobara (pozorišta, muziča, izložbi, galerija itd.) koje se stvarni ni ne poznavaju, sputava njih u želu, da povrh svega togu sami neštvo traže i upoznaju. Omladina iz perifernih opština, a ne centralne, gde su nastanjene deca koja su nasledila „muzičku tradiciju“. Radio aparati, televizi, tranzistori, bliznica svih mogućih kulturnih dobara (pozorišta, muziča, izložbi, galerija itd.) koje se stvarni ni ne poznavaju, sputava njih u želu, da povrh svega togu sami neštvo traže i upoznaju. Omladina iz perifernih opština, a ne centralne, gde su nastanjene deca koja su nasledila „muzičku tradiciju“. Radio aparati, televizi, tranzistori, bliznica svih mogućih kulturnih dobara (pozorišta, muziča, izložbi, galerija itd.) koje se stvarni ni ne poznavaju, sputava njih u želu, da povrh svega togu sami neštvo traže i upoznaju. Omladina iz perifernih opština, a ne centralne, gde su nastanjene deca koja su nasledila „muzičku tradiciju“. Radio aparati, televizi, tranzistori,